

Migrans

www.milvus.ro

Târgu Mureș

Volumul VI. - nr. 2-3. - iunie-septembrie 2004

Inelări și regăsiri de berze albe în Transilvania în anul 2003

Membrii Grupului Milvus au continuat și în anul 2003 inelarea berzelor albe cu inele color ELSA. Inelările s-au făcut în județele Mureș și Satu Mare în următoarele localități: Ciumești (44 pui/inelați în 15 cuiburi), Andrid (38 pui/11 cuiburi), Dindești (19 pui/6 cuiburi), Irina (11 pui/4 cuiburi), Urziceni (23 pui/9 cuiburi), Foieni (3 pui/1 cuib), Ernei (8 pui/2 cuiburi), Dumbrăvioara (38 pui/11 cuiburi), Iceland (4 pui/1 cuib), Glodeni (9 pui/2 cuiburi). În anul 2003 s-au inelat în total 197 de pui de berze albe în 62 de cuiburi din 10 localități. Astfel numărul berzelor albe inelate de către membrii Grupului Milvus în perioada 1996-2003 a ajuns la 500!

Două păsări (70092 și 70094) inelate în același cuib, la data de 10 iunie 2003, la Ciumești (47.39N, 22.20E, jud. Satu Mare) au fost regăsite după 57 de zile, în Ungaria, în localitatea Tivadar (48.04N, 22.30E, jud. Szabolcs-Szatmár-Bereg, HG49), la o distanță de 47,98 km de la locul inelării. Cele două păsări au fost găsite în același zi (6 august 2003), electrocute. Aceste regăsiri prezintă două aspecte interesante. Pe de o parte după o pauză de 20 de ani sunt primele

regăsiri în străinătate a unor berze albe inelate în România (ultima regăsire datează din anul 1983: barza albă inelată de către Kiss Andrei la Grăniceri a fost regăsită la Port Sudan). Celălalt aspect interesant o reprezintă faptul că puii inelați la Ciumești, în același cuib, au fost regăsiți împreună în același loc și în aceeași zi. Până acum au existat numai cinci cazuri în care berze albe inelate în România în aceeași localitate și la aceeași dată au fost regăsite ulterior în străinătate. Dintre acestea numai într-un singur caz regăsirile s-au făcut și în același an. Spre deosebire însă de puii inelați în 2003, cele două păsări inelate la Lișteava în anul 1932 au fost regăsite ulterior în locuri diferite (în Bulgaria, respectiv în Israel).

La acțiunea de inelare a berzelor din Dumbrăvioara a fost prezent și postul de televiziune ProTv Târgu-Mureș, care a realizat și un interviu cu inelatori, localnici și personalul Filialei Electrica care ne-a ajutat. Materialul a fost prezentat în data de 26 iunie 2003 la ProTV, în jurnalul național. Despre inelările din județul Satu Mare au apărut două articole în ziarul Krónika și Szatmári Friss Újság.

Următoarele persoane au participat la acțiunile de inelare din anul 2003: în județul Satu Mare Szabó D. Z., Márk-Nagy J., Sike T. și Prof. Steven Piper de la University of Natal (Pietermaritzburg, Republica Sud Africană), iar în județul Mureș Daróczi J. Sz., Gyékény G., Kelemen A. M., Kósa F., Miholcsa T., Ölvedi Sz., Pap P. L., Papp T. și Szabó D. Z. Inelările s-au făcut cu sprijinul tehnic (mașină și personal) acordat de către Filialele Electrica din județele Mureș și Satu Mare.

În cazul observării unor berze inelate cu inele ELSA vă rugăm să informați pe lângă C.O.R. și Grupul Milvus, respectiv responsabilul proiectului de inelare: kosa@hasdeu.ubbcluj.ro.

Kósa Ferenc

Technoredactarea publicației a fost realizată pe calculatorul primit de la REC România și finanțată de Ministerul Afacerilor Externe al Olandei

Activitățile Grupului Milvus beneficiază de sprijinul financiar al Fundației pentru Parteneriat – Miercurea Ciuc – Environmental Partnership Foundation

Recensământul de iarnă a păsărilor răpitoare din județul Mureș

În iernile anilor 1998 și 1999 Grupul Milvus a organizat un recensământ al păsărilor răpitoare diurne. Observațiile au fost efectuate în datele de 18-19 decembrie 1998, respectiv 30-31 ianuarie 1999. Metoda de lucru a fost foarte simplă, tipică unui studiu de „road survey”, și anume: s-a ales o rută bine stabilită care a fost parcursă fie pe jos fie cu automobilul, înregistrând fiecare exemplar de pasăre răpitoare observat.

Am cules date despre condițiile meteo și caracteristicile terenului studiat. Din păcate cele mai multe liste de observații primite nu au conținut aceste date importante. Dorința noastră a fost să obținem informații din cât mai multe teritorii din diferite județe. Din păcate am primit foarte puține date. Din acest motiv vom prezenta doar rezultatele obținute în județul Mureș.

În 1998 am vizitat 8 teritorii,

Teritorii	Suprafață km ²	Nr. de păsări răpitoare	
		1998	1999
1	10	18	6
2	2,5	30	-
3	5	56	19
4	1,75	18	-
5	1,2	5	-
6	10	55	30
7	15	40	-
8	4	2	-
9	0,75	-	5
Total	50,2	224	60

Tabelul nr. 1.

Anul	But. but.	But. lag.	Acc. nis.	Acc. gen.	Fal. tin.	Cir. cya.
1998	204	1	6	6	5	2
1999	53	1	1	4	1	0

Tabelul nr. 2.

iar în 1999 au fost controlate patru. În trei zone s-au efectuat observații atât în 1998, cât și în 1999. Numărul total al observatorilor participanți a fost de 20 de persoane. Tabelul 1. prezintă rezultatele acestui recensământ.

S-au înregistrat 6 specii de răpitoare diurne, repartizarea lor pe specii se poate observa în Tabelul 2.

Analizând datele provenite din teritoriile verificate în ambele perioade, putem constata că deși condițiile meteo au fost similare (temperatură, zăpadă, vizibilitate), datele au fost culese după același model, iar structura

habitatului nu s-a schimbat între cele două observații, numărul șorecarilor s-a redus drastic. Același lucru s-a constatat și în cazul uliului păsărar, respectiv al vînturelului roșu. Ar fi prea devreme să tragem concluzii, dar datele ne sugerează că prezența continuă a unui strat gros de zăpadă conduce la diminuarea hranei și ca rezultat la dispersia efectivelor de răpitoare.

În iarna 2004-2005 vom începe o nouă schemă de evaluare și monitorizare a păsărilor răpitoare diurne care ierneză în România și sperăm că prin culegerea sistematică de date vom putea estima numărul răpitoarelor care ierneză la noi. Cei care doresc să colaboreze în cadrul acestui proiect sunt rugați să-și exprime intenția din timp la adresa zoltan.domahidi@milvus.ro pentru a putea primii toate informațiile necesare. În încheiere aș dori să mulțumesc tuturor celor care au furnizat date cu ocazia recensământului de șorecari din 1998-1999.

Domahidi Zoltán

Natura virtuală

www.supertop100.com:81/bird - Portalul Supertop 100 are o categorie specială pentru păsări. Vizitând adresa găsiți (cel puțin așa susțin ei) lista celor 100 cele mai vizitate pagini de pe web cu și despre păsări. Deși nu sunt prezentate unele pagini foarte populare, totuși majoritatea paginilor prezentate sunt demne de vizitat.

www.dutchbirding.nl - pagina organizației Dutch Birding Association. O pagină de bază pentru cei pasionați de raritățile avifaunistice. Pe lângă altele puteți găsi: articole interesante despre diferite probleme de identificare; o foarte bună colecție de imagini despre rarități; rapoartele Comisiei Olandeze pentru Sistematică Avifaunistică și a Comisiei Olandeze de Rarități. Tot pe acest site puteți participa la poate cea mai grea competiție de identificare a păsărilor (Masters of Mistery) de pe web.

www.birdforum.net - o pagină generală pe care pot să propun pentru toți cei interesați de păsări. Foarte multe grupe de discuții pe diferite teme de interes ca identificare, fotografie digitală, echipamente, etc. Membrii înscriși au posibilitatea de a încărca imagini în diferitele galerii sau să facă o galerie personală. Pe site găsiți zeci de mii de fotografii și chiar galeriile personale a unor ornitologi din România. Dacă vreți să vă cumpărați echipament optic găsiți relatări interesante și folosite la secțiunea „reviews”.

www.rspb-images.com - pagina specială a Societății Regale pentru Protecția Păsărilor (RSPB) din Marea Britanie dedicată în întregime prezentării și vânzării de fotografii despre păsări și natură în general. Pagina conține peste 30 de mii de imagini și este poate cea mai bună destinație dacă sunteți interesați în imagini cu și despre păsări. Dacă vă registrați veți primi regulat știri despre diferite oferte speciale, iar periodic sunt oferite gratis fotografii pentru publicații despre păsări.

www.skullsite.com – site-ul Grupului de Zoologie Experimentară a Universității Wageningen din Olanda. Un site cu adevărat exotic dedicat în întregime craniilor și scheletelor de păsări. Pe pagină sunt prezentate peste 2000 de cranii a mai mult de 600 de specii de păsări, este posibil căutarea după nume sau categorii sistematice și puteți găsi chiar și un identificator (destul de simplu) de cranii de păsări. Pentru cei care sunt interesați în cranii, acest site va deveni cu siguranță unul dintre site-urile favorite, dar poate fi foarte folositor și pentru cadre didactice. Merită de văzut!

www.owlpages.com - cel mai complet site cu și despre bufnițe de pe net. Este dezvoltat și întreținut de o persoană fizică din Australia. Site-ul cuprinde lista completă a bufnițelor de pe glob cu fotografii despre fiecare specie. Multe specii sunt

prezentate în detalii pe o pagină specială care conține descrierea detaliată, distribuția, biologia și subspeciile speciei. În foarte multe cazuri chiar și glasul diferitelor specii poate fi descărcat de pe pagină. Fiziologia bufnițelor este prezentată excelent pe pagină, iar ca și curiozitate site-ul cuprinde informații foarte interesante despre rolul bufnițelor în mitologia și folclorul diferitelor națiuni de pe glob. Pe scurt, un site complex, excelent realizat care este fără discuție locul de pornire pentru toți cei care vor să afle informații despre bufnițe pe internet.

ris.wr.usgs.gov – Raptor Information System (Sistemul de informații despre răpitoare) este un sistem computerizat pentru căutarea referințelor despre speciile de răpitoare diurne și nocturne de pe glob. Bazată pe mai multe colecții de literatură, momentan cuprinde aprox. 40.000 de articole despre biologia, conservarea și managementul speciilor de răpitoare. Toate (!) publicațiile cuprinse în baza de date sunt găzduite de Olendorff Memorial Library din Boise, Idaho din Statele Unite ale Americii. Deși sistemul de căutare este destul de greoi, site-ul poate fi extrem de folositor pentru cei care caută informații științifice pe net (de exemplu sunt peste 1700 de titluri pentru uliul porumbar).

Kelemen A. Márton

Ciocănitoarea cu spate alb regăsită în Dobrogea

În lucrarea sa de bază asupra avifaunei României, Robert Dombrowski (Ornis Romaniae, 1912), după ce prezenta date asupra răspândirii ciocănitorei cu spate alb *Dendrocopos leucotos* Bechstein (sub numele *Picus leuconotus* Bechstein) în Carpați, adăuga subspecia *Dendrocopos leucotos lilfordi* Sharpe et Dresser, menționând că aceasta este prezentă „în pădurile mari dintre Babadag și Măcin” și că a colectat două exemplare (pereche) la Țiganca-Taița la data de 12 aprilie 1899. Nu am putut identifica localitatea/punctul „Țiganca”, dar Taița este valea situată între Podișul Niculițel și Munții Măcinului. D. Linția, în Păsările din R.P.R., vol. II, 1954, nu aduce nimic nou asupra acestei ciocănitore. Au trecut multe decenii de la observația lui Dombrowski și nici după un secol, ciocănitorea cu spate alb nu a mai fost regăsită în Dobrogea.

În deplasările mele ocazionale prin pădurile din nordul și din sudul Dobrogei nu am întâlnit această specie, până în anul 2000, când mi-am propus să o caut cu atenție, în speranța de a regăsi ceea ce Dombrowski consemnase la vremea sa. În ziua de 17 mai 2000 am avut șansa de a observa două ciocănitore cu spate alb în pădurea Niculițel, în apropiere de rezervația naturală „Valea Fagilor”, dar pe versantul drept al văii, în apropierea izvoarelor unui afluent al pârâului Taița; punctul este în același timp situat la sud de comuna Luncavița, alături de drumul județean dintre această localitate și Horia, așa dar tocmai

în zona în care Dombrowski găsisse ciocănitorea cu spate alb în urmă cu 101 ani.

Primul exemplar a fost observat doar câteva secunde, dar pe cel de al doilea l-am putut urmări timp de aproape un sfert de oră, în condiții bune de vizibilitate. Se deplasa pe distanțe scurte, de la un copac la altul, într-un arboret edificat în principal de carpen (80%), alături de care se mai aflau: fag, cărpiniță, tei. Înălțimea arborilor era de cca 15 m, iar vârsta lor în general între 20-40 ani.

Regăsirea acestei ciocănitore după un secol de la identificarea sa de către Dombrowski, este desigur interesantă, dar ineditul acestei observații constă și în faptul că pasărea observată în anul 2000 nu aparținea subspeciei *lilfordi* (al cărei areal se întinde peste peninsula Balcanică, Asia Mică și ținuturile caucaziene), ci formei tipice, *D. leucotos leucotos*.

Diferența dintre aceste două forme este foarte evidentă, putând fi ușor sesizată chiar în natură. Astfel, *D. l. leucotos* are spatele posterior de un alb curat, nepătat (eventual vârful câtorva pene este negricios), pe când la *lilfordi* această parte a corpului este străbătută de benzi transversale succesive albe și negre, clar marcate; la multe exemplare, lățimea benzilor negre este chiar mai mare decât cea a dungilor albe.

Pasărea observată la Niculițel avea spatele posterior (și târțița) de un alb curat; doar în partea superioară a acestuia se

vedea, aproape de cele două laturi, câte o pată scurtă negricioasă (ca o dungă transversală larg întrepruptă la mijloc).

Întrucât nu contestăm exactitatea determinării lui Dombrowski, singura explicație a situației actuale, în raport cu cea din secolul XIX, ar fi că populația de *lilfordi* (aflată la limită de areal) s-a stins pe parcursul timpului, pădurile nord-dobrogene fiind ulterior populate de păsări provenite din Carpați. Ar fi un caz de expansiune asemănător cu cel al ciocănitorei negre, care în ultimele decenii s-a extins din aria montană carpatină până în pădurile Deltei Dunării.

Dan Munteanu

Cuibărirea șoimului dunărean

Pe data de 19 martie 2004 patru membrii ai Grupului Milvus au identificat două cuiburi de șoim dunărean în Munții Măcinului. Teritoriul a fost vizitat și în 2003, bazându-ne pe datele furnizate de către Petrescu E., an în care nu s-a confirmat cuibăritul cu succes al acestor perechi. La primul cuib femela stătea pe ouă, iar mai târziu am observat masculul care se întorcea din vânătoare. La al doilea cuib am observat doar o pasăre care clocea. Interesant este faptul că distanța dintre cele două cuiburi este mai mică de 1 km. Din acest an dispunem și date sigure despre cuibăritul cu succes al unuia dintre perechi.

Domahidi Zoltán

Recenzie

Zelles, J. I. and Bilstein, K. L., eds (2000) Raptor Watch: A global directory of raptor migration sites. Cambridge, UK: BirdLife International; and Kempton, PA, USA: Hawk Mountain Sanctuary (BirdLife Conservation Series No. 9). 419 pagini, 19 hărți ale diferitelor continente cu căile de migrare, grafici, 48 tabele despre diferite specii răpitoare. 50 USD

Migrația păsărilor răpitoare oferă pentru toți iubitorii naturii un adevărat spectacol în fiecare toamnă și primăvară când aceste păsări se îndreaptă sau se reîntorc din cartierele de iernare. Totodată observarea acestor păsări în migrație oferă posibilitatea de a le cunoaște mai bine și de a compara specii asemănătoare între ele. De mare ajutor în această privință este și faptul că aceste păsări migrează în timpul zilei și în unele locuri se pot întâlni aglomerări mari de exemplare din unele specii. Studiul îndelungat al acestor mișcări sezoniere ne poate ajuta mult în cunoașterea dinamicii, diferitelor caracteristici ale migrației, depistarea și protecția celor mai importante rute de migrație.

Cartea prezintă nouă capitole majore. În primul este prezentată oportunitatea de conservare oferită de studiul migrației prin micile subcapitole cum ar fi prezentarea amănunțită a migrației, metode de conservare a acestor păsări prin studiul migrației lor, pericolele care apar în timpul migrației, etc.

În al doilea capitol putem afla lucruri interesante și foarte utile despre migrația acestor păsări, precum și despre principalele zone de migrație importante (*watchsite*). Aici sunt analizate procentual toate speciile de răpitoare din lume cu o clasificare în funcție de lungimea rutei de migrație. Graficele mai

prezintă și procentul speciilor migratoare pe distanțe lungi de pe fiecare continent în parte. Tot în acest capitol găsim și procentul *watchsite*-urilor de pe fiecare continent și topografia acestora, de unde reiese că cele mai importante sunt cele din munții continentali, țărmuri și văile râurilor împreună cu terenurile deschise din vecinătatea lor, mai puțin importante fiind cele din oazele din deșert și zonele urbane. Fiecare tip de *watchsite* este ilustrat și cu fotografii alb-negru.

În capitolul trei autorii trec la analiza acestor locuri de pe fiecare continent în parte. În câteva rânduri se prezintă o mică descriere a fiecărui stat în care s-au efectuat studii referitoare la migrația păsărilor răpitoare. Este descrisă suprafața, populația, statele vecine, legile de conservare a biodiversității după care se trece la o mică descriere biogeografică. Cel mai important aliniat este destinat prezentării speciilor migratoare de aici și celor de pasaj în aceste ținuturi, precum și numărul efectivelor și perioada în care se pot observa în pasaj. În continuare avem posibilitatea de a primi informații adiționale și despre modul de folosire a terenurilor, gradul de monitorizare al *site*-urilor, pericole care se pot ivi (împușcare, otrăvire, etc.), conservarea răpitoarelor, speciile vulnerabile și periclitate, alte elemente importante de faună, etc. a țării respective, încheiând cu institutul sau lista persoanelor care au furnizat aceste date și bibliografia utilizată.

Putem afla că pe continentul African există 17 de *watchsite*-

uri, în Asia, Australia și insulele din Pacific 103, Europa 84, America de Sud, Centrală, Caraibe și Mexic 31, iar în Statele Unite 112 și în Canada 17 astfel de zone importante pentru migrația acestor păsări.

Din România sunt citate 28 specii migratoare și parțial migratoare și 5 locuri importante de migrație. Dobrogea este citată ca cel mai important *watchsite* iar cele mai puțin importante fiind valea superioară a râului Mureș, zona Deva, valea Prutului și Turului. Din păcate datele despre efectivele migratoare din aceste zone sunt mici și speciile migratoare înșirate în unele *site*-uri (valea superioară a Mureșului), precum acvila țipătoare mare, șorecarul mare, vânturelul mic, nu sunt deloc reale. Câteva dintre *siturile* amintite aici (ex. valea Turului) nici nu pot îndeplini însușirile unor zone importante migrației sau aglomerării de păsări datorită caracteristicilor geografice pe care le au. Astfel, datele referitoare la țara noastră nu sunt de loc de actualitate. În cazul reeditării acestei cărți sperăm ca aceste date (nu numai cele referitoare la România) vor fi mult mai îmbogățite cu studii rezultate din observații recente.

Recomandăm lucrarea tuturor iubitorilor naturii, dar mai ales acelor care sunt interesați de păsări răpitoare și celor care vor să dobândească cunoștințe despre fenomenul migrației.

Consider că este o carte care a reușit să completeze multe lipsuri în ceea ce privește studiul păsărilor răpitoare din întreaga lume.

Daróczy J. Szilárd

Locuri de vizitat

Zona Cefa

Această zonă de câmpie (altitudine aproximativ 100 m) se găsește în județul Bihor, la 30 km de Oradea, între localitățile Cefa, Ateaș și Mărțihaz, de-a lungul graniței cu Ungaria. Sursa principală de apă este Canalul Colector, care leagă Crișul Repede de Crișul Negru. Prin acest canal sunt alimentate și cele două sisteme de heleștee (Pescăria Cefa – 760 ha, P. Rădvani – 150 ha), care împreună cu pescăriile de la Biharugra (Ungaria) alcătuiesc un sistem coerent de habitate. În jurul pescăriilor se întind pășuni și terenuri arabile, iar lipită de Pescăria Cefa găsim Pădurea Rădvani (210 ha).

Vegetația

În heleștee și sistemul de canale apar multe asociații de vegetație acvatică și palustră. Dintre speciile plutitoare amintim lintița, peștișoara, otrățelul (*Utricularia bremii*), iar dintre speciile fixate nufărul galben, plutnica și cornaciul. Suprafețe întinse sunt ocupate de trestişo-păpurișuri, caracterizate de stuf și papură, între ele cu *Rorippa amphibia*, *Alisma plantago-aquatica*, etc.

Pășunile zonei sunt reprezentate în principal de pajiști halofile, incluzând multe asociații, plante caracteristice fiind *Festuca pseudovina*, *Puccinellia limosa*, *Artemisia maritima ssp. monogyna*, *Rorippa sylvestris ssp. kernerii*, *Camphorosma annua*, dar putem găsi și specii mai rare,

ca *Plantago schwarzenbergiana*, *Cirsium brachycephalum* – ocrotită prin lege –, sau stânjinelul (*Iris spuria*).

Vegetația lemnoasă a Pădurii Rădvani este alcătuită din specii de arbori, ca stejarul, frasinul, ulmul de câmp, arțarul, iar între componentele vegetației ierboase apare coada cocoșului (*Polygonatum officinale*), *P. latifolium*, sau în număr mare brebenei (*Corydalis cava*).

Fauna

Din fauna nevertebratelor trebuie amintit racul (*Astacus astacus*), speciile de scoică (*Anodonta cygnea*, *A. woodiana*), specii ce pot fi regăsite în iazurile pescăriilor, iar în pădure putem întâlni rădașca. Peștii sunt reprezentați prin specii de cultură piscicolă, în special de crap, crap chinezesc și cosaș, fiind comun însă și somnul pitic sau carasul.

În această microregiune sunt bine reprezentați amfibienii, pe lângă speciile comune broasca de lac și izvoarașul cu burta roșie apar și exemplare aparținând unor specii mai puțin comune acestei zone, ca de exemplu broasca de pământ brună. Reptilele sunt bine reprezentate de broasca țestoasă de apă și șarpele de casă.

Avifauna zonei Cefa este una vestită. În stufăriile întinse găsim cuibărind buhaiul de baltă, stârcul roșu, gâsca de vară și eretele de stuf. Dintre Passeriformes cuibăresc frecvent speciile de lăcar (câteodată chiar și privighetoarea de baltă), iar ca raritate nu trebuie să uităm de

gușa vânătă.

Vegetația acvatică oferă loc de cuibărit pentru corcodelul cu gât roșu și cel mare, dar și amenințatei rață roșie, iar în condiții favorabile se instalează colonii de chirighiță cu obraji albi. Pe sălciile de pe marginile lacurilor și canalelor exemplare de boicuș își construiesc renumitele lor cuiburi.

În Pădurea Rădvani se află cea mai mare colonie mixtă de stârci a Câmpiei de Vest, speciile ce clocesc aici fiind stârcul cenușiu, stârcul de noapte și egreta mică. Tot în pădure cuibărește solitar gaia neagră – aproape dispărută din zonă – și câteodată barza neagră.

Pășunile umede fac posibil cuibăritul unor specii, precum nagățul, codobatura galbenă și codobatura cu cap negru, uneori fluierarul cu picioare roșii.

În perioadele de migrație apar mase mari de păsări de baltă, strângându-se mii de exemplare de rațe (mai mult rața mare, rața mică și rața cu cap castaniu), gărliță mare și pescăruș râzător, iar în iazurile golite poposesc sitarii de mal și bătașii. Într-un număr mai redus, dar de cele mai multe ori este prezent și lopătarul, ciocintorsul sau ploierul argintiu. Ca raritate putem aminti trecerea prin zonă a unor specii rare și periclităte, precum gâsca cu gât roșu, acvila de câmp, acvila țipătoare mare etc. Și pășunile oferă hrană pentru păsări aflate în pasaj, astfel putem întâlni culicul mic, eretele vânăt, șorecarul mare

continuare pe pagina 7.

continuare de pe pagina 6.

și șoimul dunărean.

În perioadă de iarnă, pe copcile neînghețate apar musafiri din nord, ca de exemplu specii de ferestrași, rața fluierătoare, rața sunătoare, mai rar rața cu cap negru și rața de ghețuri. Aceste grupări de păsări atrag de multe ori exemplare de codalbi, exemplarele acestei specii fiind hrănite și artificial la 3-4 km de aici, la Pescăria Biharugra (Ungaria). În aceste luni stufăriile sunt străbătute în special de stoluri de pițigoii de stuf care de altfel și cuibăresc aici.

Mamiferele sunt și ele prezente în această zonă, astfel în preajma heleșteelor se pot observa bizamul și vidra, iar în pădure pisica sălbatică. Totodată au fost găsite mai multe specii de lilieci, ca liliacul cu aripi lungi (*Miniopterus schreibersi*) sau liliacul de iaz (*Myotis dasycneme*), mai rar fiind liliacul pitic lui Nathusius (*Pipistrellus nathusii*) și liliacul pitic lui Kuhl (*P. kuhlii*).

Privind statutul de protecție a zonei trebuie să remarcăm că în prezent doar colonia de stârci din Pădurea Rădvani se bucură de regim de arie protejată. Se prevede însă necesitatea de a include această zonă într-o porțiune cât mai mare în rețeaua de arii protejate al Uniunii Europene, Natura 2000, prin valorile bogate aici existente zona îndeplinind în mai multe rânduri criteriile necesare desemnării unei Aree de Protecție Specială (SPA), respectiv Ariei Speciale de Conservare (SAC).

Nagy Attila

Dumbrăvioara – satul berzelor

În cadrul programului „Moștenire Vie” al Fundației pentru Parteneriat și Fondul de Dezvoltare a Euroregiunii Carpatice - Fundația Carpatica România (FDEC) în parteneriat cu Fundația Regelui Baudouin din Belgia (KBF), Grupul Milvus a început un proiect în satul Dumbrăvioara, din județul Mureș. Scopul final al proiectului este conștientizarea berzei albe ca simbol al specificului local de către localnicii din Dumbrăvioara. Dorim ca împreună cu comunitatea locală să găsim căile de a exploata în beneficiul comunității acest specific local – localitatea cu cele mai numeroase cuiburi de barză albă din regiune. Ideea detaliată a proiectului a fost discutată la începutul lunii mai la o întâlnire largită la care au participat membrii Asociației, membrii Grupului Local de Inițiativă (GLI), primarul comunei și reprezentantul programului Moștenire Vie.

În faza a doua a elaborării proiectului, GLI a organizat cu ajutorul membrilor Milvus o dezbateră publică asupra programului. Ca să atragem cât mai mulți localnici, programul evenimentului (organizat în Căminul Cultural) a început cu serbarea de sfârșit de an prezentat de elevii școlii generale (cl. a IV.-a și cl. a VIII.-a), urmat de prezentarea și dezbateră ideilor legate de proiect și a fost încheiat de corul local mixt. În acest fel am reușit ca la întrunire să participe aproximativ 100 de oameni, reprezentând aproape toate categoriile sociale și de

vârstă din localitate.

S-au concretizat trei obiective principale și anume: (1) înființarea unui centru de reabilitare care este de o importanță vitală pentru proiect și este însoțită de GLI ca prioritatea numărul unu, deoarece conferă o continuitate programului; (2) organizarea unui festival al berzei, eveniment tradițional în viața satului care va fi organizat în fiecare an; (3) Muzeul berzei din Dumbrăvioara. Cele trei obiective ale proiectului sunt concepute în așa fel încât continuitatea lor să fie posibilă și după terminarea finanțării din partea programului „Moștenire Vie”. La terminarea proiectului, când localnicii devin mai devotați berzelor, îi vom ajuta ca să atragă turiști în localitate (luând exemplul din Germania) astfel ei putând beneficia și financiar de pe urma berzelor. Ca să nu dispară acest specific local vom încerca să identificăm cu ajutorul localnicilor factorii care ar putea periclita populația de berze (ex. dispariția locurilor de hrănire) și să luăm măsuri împreună pentru a preveni problemele. Pe termen lung vom facilita accesul comunității la surse oferite de Uniunea Europeană pentru agricultură ecologică.

Ca prima acțiune a proiectului la sfârșitul lunii septembrie membrii Milvus, membrii GLI și reprezentanții primăriei am delimitat terenul oferit de Primăria Ernei în vederea construirii infrastructurii centrului, respectiv al Muzeului berzei.

Domahidi Zoltán
Papp Tamás

Membrii

În acest an numărul membrilor Grupului Milvus a crescut simțitor datorită unor sesiuni de prezentări de diapozitive și datorită diverselor cercuri de biologie organizate în diferite școli ale țării.

Elevii interesați de activitățile Grupului Milvus au devenit membri înscriindu-se în organizația noastră, în cele două filiale, respectiv în grupul școlar din Tg.-Mureș.

Momentan Grupul Milvus numără 560 de membri, majoritatea lor elevi și studenți. Dorim ca în viitor acest număr să crească și să atragem cât mai mulți simpatizanți din cadrul iubitorilor naturii.

Publicații noi

În vara anului 2004 Grupul Milvus a editat câteva publicații dintre care putem aminti pliantul color cu adeziunea de membru și prezentarea organizației în limba română și engleză, un pliant color precum și un autocolant editat în limba română și maghiară despre vânturelul de seară și o variantă îmbunătățită cu copertă color al ghidului pentru montarea suporturilor pentru cuiburile de barză albă. Primele trei publicații sunt gratuite și le expediem celor interesați.

Proiectul vânturelul de seară

În a doua parte a proiectului am continuat unele activități începute în 2003 cum ar fi de exemplu efectuarea unor deplasări regulate pe teren cu scopul de a identifica noi colonii. Astfel am găsit câteva colonii până acum necunoscute care se dovedesc a fi extrem de importante în vederea menținerii unei populații viabile în regiune și care sunt demne de a fi declarate arii protejate în viitor. Cea mai importantă descoperire a avut loc la sud de Arad în preajma localității Șagu, unde s-a găsit o populație totală de aproximativ 67 de perechi, cuibărind în trei pâlcuri diferite de salcâm, fiind apropiate unul de cealălalt.

Ca și acțiuni directe de conservare am continuat confecționarea și amplasarea cuiburilor artificiale împreună cu voluntari, în special în colonii unde era mare lipsă de cuiburi (Livada de Bihor și Chișineu Criș) și am avut plăcerea de a observa cum unele dintre aceste cuiburi au fost într-adevăr ocupate de vânturei de seară, dar și de alte specii ocrotite, cum ar fi vânturelul roșu și ciuful de pădure. Pentru a fi posibilă includerea celor patru colonii alese pe lista ariilor protejate, am finalizat documentațiile științifice necesare.

În ceea ce privește partea de conștientizare, am efectuat în continuare proiecții de diapozitive în diferite școli (mai ales în localitățile apropiate de colonii) cu scopul popularizării proiectului și în general a necesității protecției naturii. Am editat și distribuit pliantul

și autocolantul realizat în cadrul proiectului (în special în rândul tinerilor și agricultorilor din localitățile pe a căror teren se află colonii de vânturei, totodată am trimis și expus multe pliante la primării, sediile filialelor AJVPS, APM-uri, etc.), am confecționat și amplasat panouri informative pe marginea șoselelor în vecinătatea coloniilor, și în final am mediatizat activitățile noastre prin organizarea a două conferințe de presă (la Oradea și Arad), în urma acestora apărând câteva articole în ziarele locale, precum și reportaje făcute cu participanții proiectului în emisiunile unor posturi de televiziune.

Faptul că acest proiect a fost unul reușit se datorează multor oameni și instituții, astfel a-și dori să le mulțumesc pentru ajutorul acordat partenerilor noștri: Fundația Ecotop Oradea, DS Arad, APM - Bihor și AJVPS - Bihor, totodată colegilor mei: Gyékény G. și Daróczi J. Sz. În final dar nu în ultimul rând doresc să mulțumesc generozitatea Fundației pentru Parteneriat din Miercurea Ciuc finanțatorul acestui proiect.

S-a terminat așadar acest proiect, dar nu și programul destinat protecției vânturelului de seară, Grupul de Lucru pentru Protecția Păsărilor Răpitoare deja a înaintat mai multe proiecte cu scopul de a asigura baza materială necesară pentru derularea unor activități similare și în viitor.

Nagy Attila
coordonator proiect

Proiectul "Carnivore și oameni: este posibilă conviețuirea lor pașnică în România?"

De curând, Grupul de Lucru pentru Protecția Mamiferelor și-a început în mod oficial munca cu proiectul intitulat "*Carnivore și oameni: este posibilă conviețuirea lor pașnică în România?*" cu sprijinul financiar al Ambasadei Regatului Țărilor de Jos (Olanda).

Proiectul face parte din două programe mai ample ale Grupului de Lucru: unul pentru conservarea carnivorelor mari (lup, urs, râs), iar celălalt pentru ocrotirea vidrelor. Prezentul proiect este axat pe trei specii țintă: ursul brun, lupul și vidra. Scopul este de a familiariza oamenii cu modalități efective de a preveni pagubele produse de aceste animale și de a-i informa corect despre aceste specii.

Superstițiile, poveștile și relatările despre pagube exagerate exercită o influență negativă asupra opiniei publice. În schimb, opinia publică despre carnivore influențează decisiv succesul

activităților de conservare a acestora. Totodată, conservarea eficientă și pe termen lung a acestor animale este imposibilă fără o atitudine pozitivă a oamenilor față de carnivore. Pagubele produse de aceste animale (chiar dacă exagerate) sau pagubele presupuse a fi provocate de carnivore pot influența decisiv eforturile de conservare (și nu numai pe plan local).

În cadrul proiectului vom cerceta cazurile în care cele trei specii au intrat în conflict cu oamenii (atacuri asupra oamenilor, animalelor domestice, pagube produse în gospodării, heleștee, păstrăvării - în cazul vidrelor). Cercetarea se va concentra pe teritoriul Transilvaniei, pe cazuri întâmplătoare în ultimii trei ani.

Proiectul se va finaliza cu o publicație despre rezultatele cercetărilor noastre, despre atitudinea oamenilor din zonele

afectate față de speciile amintite și recomandări pentru a preveni în viitor incidentele similare.

Pentru ca proiectul să prezinte cazuri și date relevante, vă rugăm să ne comunicați dacă aveți cunoștințe despre cazuri care s-ar încadra în proiectul nostru. Informații care ne-ar fi de folos: locul incidentului și o persoană de contact (dacă se poate, o persoană direct implicată în incident), data (aproximativ) și mărimea estimată a pagubelor (numărul animalelor omorâte sau rănite). Aceste informații ne-ar servi ca punct de plecare pe baza cărora ne-am putea deplasa la locațiile sugerate de Dvs. pentru a studia amănunțit incidentul.

Kecskés Attila
Domokos Csaba

Știri faunistice

În trecut ciocârlia urechiată era citată ca pasăre cuibăritoare din zona Cibinului și Cindrel. Cu toate că de câțiva ani această specie nu a mai fost reconfirmată în aceste locuri, totuși o populație de ciocârlie urechiată a rămas în Carpații Meridionali. La data de 13 mai 2004 Daróczy J.Sz. și Diana V. au observat trei masculi cântând în M-ții Bucegi, la Cota 2000, iar la 23 iulie 2004 Kovács I. și Miholcsa T. au găsit specia la Vf. Furnica (15 ex.), pe Caraiman (6 ex.): femele, masculi și pui deja zburători, dovedind astfel cu certitudine cuibăritul acestei specii în locuri noi. În

18 septembrie 2004, Hodor C. observă un grup de 12 exemplare, adulți și juvenili, în Retezatul Mic. Considerăm importantă această observație, deoarece nu am găsit date referitoare la prezența speciei în această zonă.

* * *

În perioada martie-iunie cu ocazia ieșirilor pe teren am înregistrat patru locuri noi de cuibărit al șoimului călător lângă Brașov, Râșnov, Piatra Craiului și în M-ții Retezat. În primele trei cazuri au fost observate în mod repetat păsări adulte efectuând zborul nupțial și diverse comportamente care susțin ipoteza

cuibăritului speciei în zonă, iar în Retezat am observat un mascul care vâna și hrănea puiul care stătea într-o crevașă de stâncă cu multe excremente în jur. Locul a fost găsit cu câteva zile înainte de Hodor C., care a observat și o pasăre adultă care ținea un sturz în ghiare și învăța puiului proaspăt zburat din cuib primii pași pentru capturarea prăzii. În Europa populația acestei specii prezintă o creștere și reocupă teritoriile locuite odinioară după regresul numeric accentuat din anii 1950 și 1960.

Daróczy J. Szilárd

Implicarea factorilor de decizie în protecția berzei albe

Sub acest titlu a derulat Grupul Milvus în 2003-2004 un proiect finanțat de „Agricultural Office of the Royal Netherlands Embassy”. Proiectul a avut următoarele obiective:

- montarea unor panouri informative în localitățile cu cele mai multe cuiburi de berze;
- editarea a două publicații despre suporturi pentru cuiburi de berze;
- realizarea unei baze de date despre problemele populației de barză albă;
- inițierea montării unor noi suporturi pe liniile de electricitate
- popularizarea protecției berzei albe.

Proiectul a fost derulat între octombrie 2003 – iunie 2004, cu precădere în localități din Transilvania.

Panourile informative au fost realizate pentru următoarele localități:

- Dumbrăvioara – sat la 15 km de Tg.-Mureș, cu 14 cuiburi ocupate (numărul perechilor era mult mai ridicat în trecut), fiecare cuib se află pe stâlpi de electricitate, pe suporturi speciale. Membrii Milvus se ocupă de mai mult timp de populația de berze de aici, în acest an am inițiat un proiect de implicare a comunității locale în protecția speciei.

- Cristian – comună la 9 km de Sibiu – conform datelor noastre, în 2004 a fost localitatea cu cele mai multe cuburi de berze din România (29 de cuiburi ocupate de perechi). Cuiburile se află pe stâlpi electrici (5 pe suporturi speciale), pe hornuri și unul pe o șură.

- Ciumești – sat la 7 km de

șoseaua națională care leagă Satu Mare de Oradea, cu o populație însemnată de berze (20 de cuiburi ocupate). Berzele de aici cuibăresc în mare majoritate pe șuri cu acoperiș de stuf.

Am reeditat „*Ghidul pentru confecționarea și montarea suporturilor pentru cuiburi de berze aflate pe stâlpii electrici*”, destinat angajaților S.C. Electrica S.A. Publicația conține date actualizate despre costurile confecționării și montării suporturilor și conține numeroase fotografii color. Sperăm că aspectul atrăgător va motiva pe cei de la Electrica să aplice mai ușor cele indicate în ghid.

Pe parcursul recensământului berzei albe (membrii Milvus au vizitat peste 1500 de localități) am colectat și date despre problemele cu care se confruntă populația de berze. Se pare că factorii periclitanti specifici berzei sunt electrocutarea pe liniile de medie tensiune, respectiv distrugerea cuibului în urma scurtcircuitului sau de către echipajele de la Electrica.

Rezultatele – ca și rezultatele recensământului – vor fi publicate în curând.

În județele Timiș respectiv Sibiu au apărut primele suporturi pentru cuiburi de barză aflate pe liniile electrice. S.C. Electrica S.A. din jud. Timiș trebuie felicitat pentru faptul că a reușit să monteze 120 de suporturi. Astfel numărul suporturilor montate în România (despre care avem noi cunoștință) a depășit cifra de 1100.

Papp Tamás

Raport și conferință despre țelul 2010

Grupul Milvus a fost partenerul din România al proiectului internațional „*Către stoparea pierderii biodiversității până la 2010*”. Proiectul are ca temă angajamentul miniștrilor de mediu din Europa pentru stoparea totală a pierderii biodiversității până la 2010. Angajamentul a fost făcut la Conferința Ministerială din Kiev în mai 2003. Proiectul finanțat de BUWAL (Agenția pentru Protecția Mediului din Elveția) și coordonat de CEEWEB, vizează analiza situației din perspectiva țelului 2010 în mai multe țări din Europa de Est.

Grupul de Lucru pentru Legislația de Mediu al asociației a efectuat un raport despre situația din România cu privire la țelul amintit. Din analiza documentelor și consultarea unor oficialități a ieșit la iveală că în România acest țel nu este privit ca unul realist și că semnarea documentului n-a adus nici o schimbare în politica de mediu a României și nu a condus la nici o acțiune concretă din partea instituțiilor relevante.

În data de 16 septembrie în București am organizat mini-conferința intitulată „*Către stoparea pierderii biodiversității până la 2010*”. Conferința a fost găzduită de UNDP în casa ONU, au participat 3 membrii din biroul central al CEEWEB și ONG-uri active în conservarea naturii. Punctul de vedere a Direcției pentru Conservarea Biodiversității și a Biosecurității din cadrul Ministerului Mediului

continuare pe pagina 11.

continuare de pe pagina 10.

și Gospodăririi Apelor a fost prezentat în mod excepțional de către domnul profesor Dan Manoleli.

Pe cursul conferinței participanții au purtat discuții despre modalitățile de îmbunătățire a cooperării sectorului guvernamental și neguvernamental, despre măsurile necesare pentru sporirea eficacității instituțiilor răspunzătoare pentru conservarea biodiversității și despre pașii necesari pentru atingerea parțială a țelului 2010. Toți cei care au participat la discuții au fost de acord că țelul este exagerat și nerealist. Dl. Dan Manoleli a prezentat proiectul NCSA (*National Capacity Self Assessment*) și modalitățile prin care ONG-urile pot avea un cuvânt de spus în elaborarea raportului. Din partea UNDP-lui Mihaela Dupleac a prezentat proiectul GEF SGP (Programul de Granturi Mici) care va fi inițiat în România în cursul acestui an și care va deveni un mijloc financiar extrem de important pentru organizațiile de mediu. Participanții au avut posibilitatea de a-și exprima opiniile despre prioritățile de care ar trebui să țină seama SGP din punctul de vedere a biodiversității.

Kelemen A. Márton
Papp Tamás

Compoziția hranei la ciuful de pădure în proces de urbanizare

Iarna, ciuful de pădure petrece ziua frecvent în grup, preferând coniferele din parcurile și grădinile orașelor. Aceste păsări revin regulat la locurile lor de iernare în fiecare an. Pe baza observațiilor noastre din ultimul deceniu, tot mai multe perechi de ciufi de pădure au început să cuibărească pe teritoriul orașului Târgu Mureș. Pentru faptul, că această specie este în proces de urbanizare, suntem curioși dacă, datorită acestui fapt va crește numărul speciilor de pradă caracteristice pentru așezările umane procurând hrana din interiorul orașului sau păsările vor rămâne fidele teritoriilor de vânătoare din cadrul natural.

În cursul lunii februarie 2004 am adunat săptămânal ingluviile de sub arborii unde un grup de păsări ierna (cca 400 ingluvii analizate). Prin analiza acestora am identificat 10 specii de mamifere mici care au fost reprezentate astfel: 78% șoarece de câmp (*Microtus arvalis*), 10,3% șoareci de pădure (*Apodemus sp.* din subgenul *Sylvaemus*), 5,8% șobolan de câmp (*Apodemus agrarius*). În cantitate nesemnificativă au fost prezenți șobolani (*Rattus sp.*) - 1% șoarece de casă (*Mus musculus*) - 0,6% șoarece subpământean (*Pitymys subterraneus*), șoarece pitic (*Micromys minutus*), chițcan de grădină (*Crocidura suaveolens*) - 0,4% fiecare specie în parte, șobolan de apă (*Arvicola terrestris*) și chițcanul de câmp (*Crocidura leucodon*) având câte 0,2%. În afară de aceste animale

de pradă am mai găsit rămășițele a unui număr de 16 păsări (3,4%), dintre care am reușit să identificăm cu exactitate doar un botgros.

Pe baza observațiilor preliminare dispunem de date referitoare la răspândirea speciilor de pradă. Astfel aproximativ 87% dintre speciile capturate trăiesc pe câmp deschis în afara orașelor, 11% în păduri, și 2% în așezări omenești. Cu toate că am luat în considerare posibilitatea erorilor datorită faptului că unele specii tipice de pădure sau de câmp uneori pot apărea și în oraș putem afirma că importanța teritoriului orașului ca teren de vânătoare pentru ciuf de pădure este nesemnificativă. Ca o concluzie, păsările care ierneză în interiorul orașelor, folosesc aceste locuri ca refugii în anotimpul rece, iar pentru procurarea hranei acestea folosesc terenuri din afara localităților, fapt demonstrat și de procentul ridicat în hrană a șoarecelui de câmp. Deocamdată nu dispunem de date despre compoziția hranei în timpul reproducerii în cazul perechilor care cuibăresc în oraș, dar un șoarece gulerat (*Apodemus flavicollis*) găsită sub un cuib indică rezultate asemănătoare.

Dorim să menționăm faptul, că pe baza rezultatelor prezentate mai sus a fost realizată și o lucrare pentru concursul internațional de biologie Kitaibel Pál care a avut loc în aprilie 2004 în Ungaria.

Kecskes Attila
Molnár Balázs
(elev cl. IX, Liceul Bolyai Farkas,
Târgu Mureș)

IN MEMORIAM

Korodi Gál János
(1929-1986)

Dacă ar mai trăi, Korodi Gál János ar avea acum 75 de ani! Cadru didactic universitar, inițial la Universitatea „Bolyai” din Cluj, iar apoi (din 1960) la Universitatea „Babeș-Bolyai”, la catedra de zoologie, Korodi Gál a fost un adevărat deschizător de drumuri în domeniul cercetării ornitologice din România. În acei ani grei când accesul la literatura științifică apuseană era extrem de dificil, el a reușit să se documenteze și apoi să se orienteze spre două direcții neabordate în țara noastră până la el: studiul populațiilor de păsări și studiul hranei păsărilor, fără a le sacrifica prin împușcare, ambele abordate într-o viziune larg ecologică. Aplicând metode precise de lucru în teren, inițiate de cercetători finlandezi, Korodi a evaluat structura populațiilor

de păsări din diferite tipuri de ecosisteme forestiere naturale sau antropogene din Ardeal, publicând primele lucrări de acest tip din România. În vederea studierii hranei puilor din cuiburi, Korodi a utilizat metoda ligaturării (imaginată cu un oarecare timp înainte de un ornitolog rus), adică strângerea ușoară a gâtului puilor cu un șnur subțire, astfel încât aceștia să nu poată înghiți hrana adusă de părinți, care este prelevată de cercetător în vederea analizelor. A publicat mai multe articole privind alte aspecte ale biologiei păsărilor, precum și asupra rolului acestora în cadrul biocenozelor naturale, a livezilor și a culturilor agricole. Multe dintre datele obținute prin cercetările proprii au fost incluse în cartea „*A mezőgazdaság hasznos és káros madarai*” (Păsări folositoare și dăunătoare agriculturii – București, Editura Agro-Silvică, 1963, 274 pagini). Să mai adăugăm faptul că în activitatea sa didactică, în sala de cursuri, în laborator sau pe teren, a încercat să-i îndrume spre ornitologie pe studenții săi.

Moartea prematură a lui Korodi Gál János, cercetător pasionat și competent, cu o mare putere de muncă, dar poate prea modest, a fost o grea pierdere pentru ornitologia din România. Tinerii de astăzi ar putea găsi în lucrările sale adevărate modele de urmat.

Dan Munteanu

Cuibăritul becaținei comune în Depresiunea Ciucului

În 21 mai 2004 în rezervația botanică „*Csemő*” de lângă satul Vrabia (Depresiunea Ciucului) am găsit un cuib de becațină comună cu 4 ouă. Am făcut o mică cercetare în literatură despre statutul actual al speciei în România: cele mai recente estimări publicate apreciază numărul perechilor cuibăritoare ca fiind între 40-50 (Thorup 2002, citat de Stroud et al. 2004).

Începând din 16 aprilie anul curent am observat becațina comună efectuând zborul nupțial în șapte locuri în Depresiunea Ciucului, habitatul fiind mlaștini cu specii de rogoz (*Carex sp.*).

Este oarecum paradoxal că în timp ce specia este foarte rară ca specie cuibăritoare în țară, este și vânată în număr mare: de exemplu în sezonul 2002-2003 în județul Dâmbovița au fost admise pentru vânatoare 255 de exemplare (<http://www.apmdambovita.ro/index.php?p=biodiversitate>).

Informații despre statutul actual al becaținei comune pe plan global găsiți în Stroud et al. (2004), <http://web.uct.ac.za/depts/stats/adu/wsg/index.html>

Literatură

Stroud, D.A., Davidson, N.C., West, R., Scott, D.A., Haanstra, L., Thorup, O., Ganter, B. & Delany, S. (compilers) on behalf of the International Wader Study Group 2004. Status of migratory wader populations in Africa and Western Eurasia in the 1990s. *International Wader Studies* 15: 1-259.

Demeter László

Migrans

Publicația Asociației pentru Protecția Păsărilor și a Naturii „Grupul Milvus”. Apare la fiecare trei luni.

Redactor:
Szabó D. Zoltán

Corectură lingvistică:
Cristina Hodor

Adresa:
Op. 3, Cp. 39.
540620 Târgu Mureș, România
Tel./fax: +40 265 264726
E-mail: office@milvus.ro
www.milvus.ro

ISSN 1454-0290